

ZPRÁVY

MILAN LIČKA, 85 LET

Jan Eigner a Lucie Véllová

Konstatování uvedené číslovky vzbuzuje u badatelů různých generací podivný úžas či pochybnosti o faktické správnosti. Milan Lička na onen věk nejenže nevypadá, ale neodpovídá mu ani jeho badatelská aktivita. Přichází ze svých Řep na západě Prahy na naše archeologické oddělení několikrát týdně a setrvává do odpoledne, pokud to klimatické podmínky dovolí (teplota v kancelářích Nové budovy Národního muzea totiž fatálně závisí na ročním období a části objektu, v které se nacházíte).

Ačkoli vychutnává i jiné stránky života, jak správně postřehli v posledním laudatiu E. Droberjar a M. Hložek (*Časopis Národního muzea*. Řada historická 188, 2019, 84–90; rozšířená verze vydána jako soukromý tisk), jedním z úhelových bodů jeho života zůstává neolitická archeologie. Nelze neocenit, že díky své dlouhodobé pílí a zaujetí oborem zvládl komplexně publikovat vlastní terénní výzkumy, což nebývá bohužel pravidlem. A tak se dočkaly pečlivého monografického zpracování v edici *Fontes Archaeologici Praagenses* mj. středočeská neolitická sídliště v Kosoři a Mšeně, v druhém případě dokonce ve třech svazcích (úsměvně interně nazývaných jako podřada „mšenensia“). Zejména jeho pokračovatelka na pozici kurátora období neolitu musí kvitovat i tu část práce veřejnosti neviditelnou, tj. samotnou muzejnickou práci v depozitáři. Propracovaný a logický systém evidence, popisu a uložení nálezů usnadňuje práci i budoucím generacím badatelů.

Milan Lička dosahuje mnohých cílů zdravě neodbytnou vytrvalostí. Jistá konzervativnost v názorech a pohledu patří k věku, neschází mu proto ani kritičnost vůči některým lokálním i mezinárodním výstupům a projektům. Pozoruhodné je, že se znovu vrací, vlastně zůstává u po desetiletí oblíbených témat. Ty na podkladě analyzovaného materiálu i sledování nových metod dále úspěšně propracovává – ať už jde o kamennou industrii (vyjma „klasické“ štípané industrie, ke které kupodivu nepřilnul), či výrobně stylistický rozbor předmětů z pálené hlíny, včetně neolitické plastiky. Díky

Milan Lička ve své pracovně, rok 2024. Foto Josef Souček.

tomu nechybí jeho pracím multioborový přesah. Vytahuje ze šuplíku dříve rozpracované studie, na které mu v letech předdůchodových – kdy mj. vedl oddělení (tehdy se nazývajícím Oddělení prehistorie a protohistorie, 1993–2004) – nezbýval čas, či je čerstvě ožívují nové objevy a impulzy.

Ačkoli oslavenec asi nikdy neinklinoval k pedagogické činnosti, udržuje si nadšení pro témata mladších kolegů, ponouká k jejich rozvíjení a neodmítá žádosti o konzultace. Byť Milan Lička ani zdaleka nežije v archeologii jen nostalgickým vzpomínáním, jeho oborové vzpomínky by stály za soustavnější zaznamenání. Neboť kolik našich současníků si dobře pamatuje prof. Jiřího Neustupného či dr. Bohumila Soudského!

Přáli bychom tomuto milému a zasloužilému badateli, ale i Národnímu muzeu a našemu oddělení jedině – aby byl dále jeho akční součástí, byť jako emeritus, a aby se po přílehlých chodbách stále míhal jeho bílý plášť. Takže Milane, vydrž!

„Řada Mšenensia“. Foto Josef Souček.

Bibliografie (2020–2024)

- Eigner, J. – Lička, M. – Přichystal, A. – Vencl, S. – Žák, K. 2020: Výzkum gravettského a neolitického sídliště v Řevnicích, okr. Praha-západ. *Archeologie ve středních Čechách* 24, 33–63.
- Lička, M. – Šreinová, B. 2021: Querns from the Stroked Pottery culture at the Mšeno site (Central Bohemia). *Anthropologie – International Journal of Human Diversity and Evolution* 59/3, 333–353.
- Lička, M. – Šreinová, B. 2022: Makrolitická industrie kultury s vypíchanou keramikou ve Mšeně. *Fontes Archaeologici Pragenses* 49. Pragae: Musaeum Nationale.
- Lečbych, M. – Lička, M. – Souček, J. – Proks, P. – Přichystal, A. 2024: Antropomorfní plastika kultury s lineární keramikou z Polešovic, okr. Uherské Hradiště. *Pravěk NR* 33, v tisku.